

Kako zakopati zaklad

Maximilian Steinbeis

Dobrodošli. Prosim, natančno si zapomnite informacije, ki jih boste prejeli. To bo meni prihranilo čas, Vam pa denar. Moj nasvet je vreden unčo zlata na uro, ki je gotovo ne želite zapraviti za nepotrebne preliminarne besede.

Odločili ste se, da boste vse, kar ste si uspeli pridobiti v življenju, zavarovali pred prihajajočo katastrofo. Za to odločitev Vam od srca čestitam. Dokazali ste, da ste pogumni in odločni. Ti dve značajski lastnosti Vam bosta pri udejanjanju Vašega načrta prišli še kako prav.

Manjkata pa Vam znanje in izkušnje. Jaz imam oboje in Vam ponujam pomoč, ki ima seveda svojo ceno. Z malo domišljije boste kaj kmalu ugotovili, kako drago bi Vas stala vsaka napačna ocena in nespretnost pri uresničitvi Vašega načrta. V primerjavi s tem sem še poceni.

Od mene lahko pričakujete naslednje: na splošno Vam bom razložil, kaj je bistveno, če želite zakopati zaklad. Na podlagi tega boste lahko približno ocenili, s kakšnimi težavami se boste morali spoprijeti, na kaj morate biti pozorni in katere odločitve morate sprejeti.

Dobro me poslušajte. V miru premislite. Nato se dogovorite za termin v moji pisarni. O vsem drugem se bova pogovorila takrat.

Prvi korak: pretopite svoj denar v zlato.

Uživajte v tem koraku: če želite vse, kar imate, pretopiti v zlato, vas čaka velika pustolovščina. Uživajte v trenutku, ko boste vstopili v bančno podružnico, se sproščeno nasmehnili v nadzorne kamere ter prijaznemu bančnemu svetovalcu naravnost v obraz povedali, da boste naredili konec prevari, ki jo neprenehoma izvajata on in banka, za katero dela, da želite zapreti vse račune in prekiniti vezane vloge, prodati vse vrednostne papirje in deleže v skladih, in to takoj.

Poudarjam: vse, kar imate.

Mikalo Vas bo, da bi sklepali kompromise. Pomislili boste: kaj pa, če se bo vendarle obrnilo drugače? Mikalo Vas bo, da bi razpršili svoja sredstva. Razpršili tveganje. Da ne bi položili vseh jajc v isto košaro.

So vam ti stavki znani?

To je natanko tisto, kar Vam od nekdanj pridiga Vaš bančni svetovalec, kajne? Imam prav?

Uprite se!

Skušnja je velika, saj vem. Ampak morate se ji upreti.

Pomislite na trenutek, ko država razklene spono svojih dolgov, se strga z verige in začne tešiti svojo lakoto po oblasti, ki je naraščala več desetletij. Pomislite na trenutek, ko bo ves Vaš denar postal to, kar je pravzaprav že ves čas bil: kupček pisano potiskanega papirja.

Pazljivo poslušajte moje besede: vsi, ki svojega imetja niso pravočasno zavarovali pred kremplji države, bodo to drago plačali.

In zavarujemo ga lahko le na en način: spremenimo ga v zlato, zlato pa zakopljemo v zemljo.

Oh, saj ne podcenjujem sladkosti strupa, ki Vam ga bo prijazni svetovalec kanil na iztegnjeni jezik. Dobro so ga izšolali. Nikakor Vam ne bo kar neposredno oporekal.

Seveda, bo rekel. Dobra ideja, zlato v teh časih, bo rekel.

Pomagal Vam bo, skušal Vam bo ustreči. Na nek način Vam celo dobro hoče.

Lahko Vam ponudimo indeksni sklad, bo dejal, ali pa kakšen surovinski sklad. Zakaj pa ne rudniške delnice? Če pa že želite fizično zlato, potem ga vsaj shranite v ta sef, v naš trezor. Ne trudite se vendar, da bi ga sami shranjevali. Izognite se tveganju. Saj vendar vidite, kako varno, pogledajte, kako hladno se lesketa ta masivni kovinski oklep, pogledajte, kako togo zre lasersko oko naše varnostne elektronike, poslušajte, kako za palec debeli jekleni zatiči skoraj neslišno zrsnejo v zapahe, vrata pa je mogoče odpreti le s petnajstmestno skrivno kodo, ki bi jo najzmogljivejši računalnik na svetu lahko dešifriral šele v tisoč letih.

Poslušajte: na dan obračuna bo država od bank hotela vedeti, kdo vse ima sefe pri njih. In na Vaših vratih bodo pozvonili uradniki z oboroženim spremstvom, ki Vas bodo pospremili do sefa in Vas z vso resnostjo pozvali, da ga odprete. Imeli bodo pravico, da uporabijo silo, če jih ne boste ubogali. In tako bodo preprosto vzeli Vaše zlato.

Zato: zamašite si ušesa. Ne smehljajte se. Ne odgovarjajte na vprašanja. Ne recite ničesar, razen tega, kar si želite: da tukaj in zdaj zahtevate vse, kar vam pripada.

Prijazni gospod svetovalec, ki je bil pravzaprav vedno zelo ustrezljiv do Vas, se bo že znašel. Morda bo nekoliko neodločno stal pred Vam in mežikal s svojimi žalostnimi rjavimi očmi.

To so poslednje sekunde Vašega obstoja kot njegov klient. Pravkar se poslavlja. Vsak hip bo izginil, umaknil se bo v prostore bančne podružnice, ki so klimatsko prilagojeni čim boljši prodaji in prepleskani s pomirljivimi pastelnimi toni in kjer cel trop ljudi že potrpežljivo čaka, da jim svetuje prav on.

Ponudil Vam bo roko. Nikar mu ne sezite vanjo!

Naročite jim, da Vam Vaše premoženje izplačajo v bankovcih po 500 evrov.

Nekatere banke kar same prodajajo zlato. Naročijo ga za Vas. Kako praktično, boste morda pomislili. Tako nimate nobenih težav in dobite zlato lepo pakirano in brezplačno dostavljeno na dom.

Ponavljam: ne sprejmite ničesar, kar Vam ponuja banka. Če si tega ne boste vzeli k srcu, je najino sodelovanje brez smisla. V tem primeru bom svoj skopo odmerjeni čas raje posvetil čemu drugemu. In to pravim povsem resno.

V Nemčiji obstaja zakon, v skladu s katerim mora biti vsak večji nakup zlata uradno zaveden. Si lahko kar mislite, zakaj.

Prav ničesar nimate od tega, če bo Vaš zaklad sicer varno počival pod zemljo, Vi pa boste sedeli za zapahi.

Na srečo obstajajo trgovine, povsem običajne prodajalne. Prodajajo plemenite kovine. Kovance, antične zbirateljske primerke, pa tudi nove kovance. V te trgovine lahko vstopite, ne da bi sploh pozdravili. Brez besed lahko položite gotovino na mizo in pokažete na stvari, ki jih želite. Še ust Vam ni treba odpreti. Tako nihče ne bo izvedel za preobrazbo Vašega denarja, enako kakor če bi z njim kupili jajca, bencin ali nov dežni plašč.

To je celo dovoljeno. Povsem legalno. Vendar je določena gornja meja 15.000 evrov. Pri večjih zneskih mora prodajalec posel prijaviti.

Tej težavi se zlahka izognete, tako da bo predstavljala le še časovni problem. Svoj denar morate razdeliti na kupčke po 14.999 evrov in te zneske v različnih prodajalnih spremeniti v zlato, enega za drugim, danes v Hamburgu, jutri v Berlinu, pojutrišnjem v Münchnu. Poznamo zanesljive prodajalce. Mi Vam bomo sestavili logistično najboljšo pot. Z blindiranim kombijem Vas bomo pobrali neposredno pred banko. Peljali Vas bomo po vsej Nemčiji, od ene trgovine s plemenitimi kovinami do druge. Glede na velikost Vašega premoženja morate za to načrtovati dva do tri tedne.

Tako, potovanje je za Vami. Spoznali ste Nemčijo in to bolj podrobno, kot ste si kdajkoli želeli. V številnih neskončnih urah na avtocesti ste se spoprijateljili s Frankom in Thorstenom, voznikoma, ki imata črni pas in orožni list ter sta Vas spremljala in varovala na

poti in sta se na koncu, ko ste se navadili na njuno fizično podobo, izkazala za povsem prijetna sopotnika.

Okopali ste se in dobro naspali. Okrepčali ste se s samopostrežnim zajtrkom.

Nato ste se vrnili v hotelsko sobo in zavihteli potovalko, ki je Frank in Thorsten vso pot nista izpustila iz oči, na posteljo, odpeli zadrgo in potegnili vsebino na plan.

Za hip obstanete.

Pred Vami leži Vaša lastnina. Pred Vami leži vse, kar imate, v obliki kompaktnega kvadra, sestavljenega iz presenetljivo majhnih in ploskih palic pridušeno rumenkaste barve.

Ste razočarani? Ste mislili, da bo več?

Neumnost. Pozabili ste, da imate opravka z zlatom. Dvignite eno izmed palic. No, kar dajte. Vaša je.

Zdela se Vam bo nepričakovano težka. Zlato je več kot dvakrat težje od železa. Zlato je težko, kar pomeni: ne zavzema veliko prostora. To je ena izmed njegovih dobrih lastnosti. Za prvo silo ga lahko imamo za rezervo s seboj dobesedno v izvotljenem zobu. Pod razrahljanim kosom parketa lahko (ob predpostavki, da smo presneto lahkomišelní) shranimo pravo malo premoženje.

Vendar to še ni vse. Dejanski čudež je, da tega materiala nikakor ni mogoče uničiti. Preživi vse, vsako še tako nepredstavljivo grozljivo zemeljsko katastrofo. Vedno ostane to, kar je. Druge kovine se spajajo v zmesi, reagirajo na kisik, ki daje življenje, a ga hkrati razkraja, izpuščajasto se odenejo v gnilo rjavo rjo, ki se lušči, razcvetijo se v obliki solnih krast, se raztopijo v vlažno kapljevino, razmažejo se v ilovici, utekočinijo se in razpadejo, pri zlatu pa ni tako. Kamorkoli ga boste zakopali, bo po desetih, stotih ali tisoč letih še vedno tam, še vedno se bo lesketalo v rumenkasti barvi, ki ga spremlja kot znamenje njegove čudežnosti, večno kot prvi dan bo obstajalo še po deset ali sto tisoč letih, morda ga bo zemlja s svojimi premiki zmlela in zgnetla, da se bo v tleh, v katerih počiva, preoblikovalo in sploščilo, a še vedno bo nespremenjeno, nepokvarjeno, kakor da ni del časa niti del tega sveta.

Pogoj za to pa je, da ga nihče ne izkoplje.

Prvi korak je za Vami. Sledi drugi: najti morate ustrezen kraj.

Pomembno je, da ste Vi njegov lastnik. Če še niste kupili zemljišča, ga kupite zdaj. Kupite poljubno kmetijsko ali gozdno površino, ki ni manjša od enega hektarja, najbolje pa je, če meri približno deset hektarov. To ni drago, poleg tega pa se gotovo ne želite naknadno bosti z lastnikom zemljišča glede njegovih zahtev.

Sicer pa je – to Vas bo morda presenetilo – precej vseeno, kakšen je ta kraj. Seveda se raje izognite močvirju ali peščenemu zemljišču, sicer pa je vseeno. Ilovica, drobir, plodna zemlja, vlažna ali suha tla, skromno ali bujno rastje, to sploh ni pomembno.

Pomembno je povsem drugo vprašanje: kako najti ta kraj.

V knjigah je vse tako lahko: samotni kotiček v gozdu, neobičajno drevo, pogledamo, kam kaže vrh sence najdaljše veje točno opoldne. Toda to so pravljice za otroke.

V dveh letih lahko gozd zaraste jaso, veja lahko odmre, drevo se lahko podre in kraj, na katerem sta zakopali zaklad, lahko postane povsem brez namigov, to sploh ni več kraj, temveč kaplja v morju, dih v vetru, pravi nič, zaklad je lahko povsod in s tem nikjer, izgine, razblini se in ni ga več.

To se nikakor ne sme zgoditi. Sicer Vam zaklada sploh ni treba zakopati.

Vedno se zastavlja enaka dilema: skrivališče mora biti po eni strani takšno, da ga ni mogoče najti, saj bo le tako varno. Po drugi strani pa mora omogočati, da ga najdemo, sicer je zaklad izgubljen.

Če želite rešiti ta problem, potrebujete štiri parametre: markacijo, znamenje, kodo in ključ.

Ta kraj seveda nikakor ne sme sam po sebi pasti v oči. To bi namreč pomenilo, da bi njegova izrednost in posebnost pritegnila vsakogar. Še norec v časih, ko ima celo vsak taksist nekje zakopanih svojih deset unč, svojega zaklada ne bi zaupal takšnemu kraju. Poznam ljudi, ki z detektorjem kovin preiskujejo kar vse neobičajne kraje po vrsti. Od tega precej dobro živijo.

Ne, sami morate označiti kraj. Posebnost mu morate podeliti šele Vi. Izbrati morate strukturne značilnosti pokrajine in jim dodeliti simbolni pomen, tako da bodo vse skupaj tvorile markacijo.

Ta znamenja morajo biti trajna: drevo je boljše od kola. Kamen je boljši od drevesa. Grič je boljši od kamna.

Kolikor več znamenj imate, tem večje je tveganje, da eno izmed njih propade zaradi vremenskih vplivov, razpade, in s tem uniči celotno oznako. Na podlagi treh znamenj lahko vsak kraj markirate na centimeter natančno. Ne izberite manj, pa tudi ne več kot tri znamenja.

Poslužite se trigonometrije. Zakonitosti razmerij med koti in stranicami trikotnika so večne. Uporabite to v svoj prid.

Nikar ne posegajte po koordinatah navigacijskih sistemov. Saj vendar hočete najti svoj zaklad tudi, ko bodo vsi sateliti tam zgoraj že zdavnaj nehali posredovati signale.

Kombinacijo znakov morate seveda zakodirati. Koda je lahko in mora biti zapletena. Tako ali tako jo morate zapisati ali pa kako drugače shraniti. Kar pogumno posezite po skrivnih čarih kriptografije. Vendar se morate pri izbiri pomožnih kod omejiti na analogne. Zadnje, kar v prihajajočih časih potrebujete, je to, da bi bili v trenutku vsesplošnega zloma odvisni od programske opreme in računskih zmogljivosti računalnika.

Tako sva prispela do četrtega parametra za uspešno zakopavanje zaklada, do ključa.

Pozabite vse, kar ste kdajkoli slišati o zemljevidih za iskanje skritih zakladov. Držite se Edgarja Allana Poeja, ki je sicer napisal marsikatero neumnost, pa vendar nam je dal vsaj en zares koristen nasvet: Najbolj skrito je tisto, kar je vsem na očem.

Seveda Vam ne svetujem, da svoj ključ shranite v skodelo na robu kamina. To bi bilo že kar malomarno predrzno. Vam namreč za razliko od Poejevega detektiva, ki je glavni junak knjige, na nikogar ni treba napraviti posebnega vtisa.

Pomembno je, da ključ sam po sebi ne potrebuje dodatnega skrivališča. Skriva naj se v vsem vidnih, dostopnih stvareh. Poglejte skozi okno: ulična mreža Vašega mesta je rudnik, iz katerega lahko izkopljete brez konca in kraja materiala za oblikovanje ključa. Pot od A do B. Imena ulic. Kot, pod katerim se križajo. Dolžina odsekov poti v metrih. Takšen ključ je vrh vsega trajen: celo v Hirošimi je cestna mreža ostala kolikor toliko neokrnjena.

Tudi klasična literarna in glasbena dela so primerna. Kombinirajte. Če je ključ sestavljen iz več ključev, ki delujejo le v kombinaciji, je kar nekajkrat močnejši.

Sedaj že vidite: na tem mestu lahko vključite stvari, ki so Vam osebno blizu. Svojo najljubšo pesem. Popevko iz mladosti. Pot v šolo, naslov svoje prve ljubezni. Ne bojte se sentimentalnosti. Glede tega ste lahko sentimentalni. Kolikor bolj intimen je ključ, tem bolje: nihče ne bo tako zlahka vstopil v Vaše spomine in čustva, ki so varno skriti v Vas. In zato si jih lahko brez težav zapomnite.

Te štiri parametre: markacijo, znamenje, kodo in ključ morate izbrati sami. Te naloge nihče ne more opraviti namesto Vas. Če bi to storil jaz, bi vedel, kje se skriva zaklad. Tega pa nočeva ne jaz ne Vi.

Dosedanji izzivi so bili bolj intelektualne narave. Ti, ko so pred Vami, pa terjajo drugačne sposobnosti.

En sam človek ne more izkopati jame, ki bi bila dovolj globoka za zaklad. Zato boste potrebovali še nekoga – ne več kot enega, toda enega človeka vsekakor potrebujete. To je lahko Vaš sin ali vnuk, če ga imate in mu lahko brezmejno zaupate ter je fizično primeren za tako težko delo. Lahko je tudi hčerka ali vnučinja, če seveda izpolnjuje zadnji pogoj. Brat ali sestra: nikdar. Tudi žena ne. To se ne bi dobro končalo.

Če nimate ustreznih odraslih potomcev, potrebujete pomočnika. In s tem pomočnikom je povezan problem, s katerim se boste morali spopasti.

S tem ne mislim težave, kje najti primerne človeka. To nalogo lahko prevzamemo mi. Dovolj krepkih mladih moških je, ki bodo veseli in hvaležni za vsakršno delo; teh je na pretek. Problem pa je nekoliko drugačen in se bom k njemu povrnil pozneje.

Orodje boste prejeli od nas: motike, krampe, vedra, vrvi in – najpomembnejše – dve samokolnici, eno za Vas in eno za pomočnika, ki vsaka zase omogočata transport največ 650 unč zlata. Če to pomnožimo z dve, zadoščata za večino premoženj. Več zlata pa tako ali tako ni dobro zakopati na istem mestu.

650 unč je več kot 20 kilogramov. Toliko tehta težji nahrbtnik. Seveda morate biti zmožni, da ga nesete dva ali tri kilometre, ne da bi se preveč utrudili. Če je potrebno, trenirajte.

Ko prispete na kraj, kamor boste skrili zaklad, Vaš čaka najbolj naporno delo. Izkopati morate jamo, ki bo globoka vsaj dva metra in pol.

Izkušeni in prav nič sentimentalni ljudje, ki pogosto skrivajo zaklade, trdovratno vztrajajo pri teoriji, da čas prej ali slej na dan prinese vsak zaklad. Čas dolgoročno ne prenese nobenega zaklada v zemlji. Trdijo, da zlato v blatu, nekaj izjemnega v običajnem, tisto nekaj, kar je preoblečeno v nič, nasprotuje naravi, tako da ga dež prej ali slej izpere, da ga nevihta iztrga iz naročja zemlje skupaj s koreninami drevesa, ob deblu katerega je bil zakopan, ali pa ga preseka plug in ga navrže na površje sredi črnih grud zemlje. In tako zaklad potem obleži, zasije v svetlobi, svetel in rumen, nespremenjen in kot nov, na voljo vsakomur, ki ima to srečo, da pride mimo in ima v pravem trenutku odprte oči.

To je morda le vraževerje. O tem nočem soditi.

Na vsak način je pomembno, da je jama globoka vsaj dva metra in pol.

Dandanes obstajajo že zelo močni detektorji kovin, tehnični napredek pa je vse hitrejši.

Dva metra in pol. Bolje več, nikakor pa manj.

Dva metra in pol globoko jama bosta dva odrasla krepka moška kopala približno deset ur. Upoštevajte to pri svojem časovnem načrtu. Niti minute ne smete izgubiti, če želite, da bo jama ob sončnem vzhodu ponovno zasuta.

V svoji samokolnici boste našli visokokalorična živila in napitke. Vsaki dve uri naredite petnajst minut premora. Ničesar ne boste pridobili, če bosta s pomočnikom utrujena in lačna, zaradi česar bosta delala počasneje.

Sedaj pa še nekaj pomembnega: pomočnik naj dela na dnu jame. On stoji spodaj in polni vedro. Vi stojite zgoraj in izkopano zemljo povlečete na plano.

Čim manj se pogovarjajte z njim. Praviloma tako ali tako ne znajo nemško. Ampak kakorkoli: izogibajte se očesnemu stiku. Ostanite zadržani. Zatiskajte si oči in ušesa pred njegovim stokanjem, potenjem, ne poslušajte njegovih grlenih zvokov, s katerimi želi navezati stik. Nikakor ne uživajte visokokalorične hrane skupaj z njim, sploh pa je nikakor ne delite z njim.

To, kar Vas čaka, je že tako ali tako dovolj težko.

Če deset ur poleg nekoga in skupaj z njim opravljate naporno fizično delo, je zelo malo verjetno, da se med osebama ne bi vzpostavilo nekakšno razmerje. On koplje spodaj, Vi vlečete. Izoblikoval se bo delovni ritem. Njegovi gibi so usklajeni z Vašimi. On udarja s krampom, medtem ko Vi potegnete vedro na plano, on nalaga z lopato, Vi počakate, da se vedro napolni, nato ga potegnete gor, on ponovno poprime za kramp – po eni ali dveh urah se tako navadita drug na drugega, da je delo že skoraj opojno, kakor pri plesu gib zdrsi v gib, kot štiriročna žival se zažirate v zemljo do dveh in pol metrov globine, v temi celo dihata usklajeno, mišice navdaja enaka topla, polnokrvna bolečina, le da je on tam spodaj, Vi pa tu zgoraj.

Na koncu ga morate ubiti.

Ni načina, kako bi si olajšali to nalogo. Za večino je to daleč najtežji del celotne operacije.

To morate opraviti sami. Lahko Vas sicer pripravimo, kolikor je to sploh možno. Na koncu pa morate biti sposobni sprejeti odločitev, da dvignete motiko, visoko zamahnete z jeklenim rezilom in v trenutku, ko želi oni tam spodaj izprazniti lopato v vedro in se njegove zatilne mišice sprostijo, zadanete natanko določeno točko na tilniku.

To bomo vadili. To morate obvladati.

Če boste oklevali, morda nezavedno, ker se boste prestrašili svojega dejanja, ker se boste ovedeli moškega tam spodaj, njegovega vonja, njegove ponošene majice, njegovih

našobljenih ustnic, njegove tople, puhteče telesnosti tam spodaj, če boste motiko v teku udarca upočasnili, ga boste verjetno le ranili. In potem bo vse še mnogo mnogo težje.

Če pa boste z motiko udarili pravilno, boste moža izklopili kot svetilko. Mrtev se bo zgrudil. Vse, kar morate storiti, je to, da zasujete jamo, seveda pred tem vanjo položite še zaklad. Za to računajte približno uro in pol.

Nato stojite pred zasutim grobom. Če bo vse teklo po načrtu, se bo ravno zdanilo, na vzhodu se bo zarisala zarja.

Ugotovili boste, da vas navdaja neobičajna euforija. Opazili boste, da začetek dneva v Vas sproža najbolj nenavadne občutke. Počutili se boste svobodno in lahkotno kot še nikdar v življenju. Poskočite! Vriskajte! Strgajte si oblačila s telesa! Nihče Vas ne vidi, povsem sami ste na prostranem zemljišču. Pustite svojim občutkom prosto pot.

Vendar ne pozabite, da imate pred seboj še pot do avta. Orodje morate sedaj nositi sami, še to. Vse to opravite, dokler Vas še nosi euforično razpoloženje.

Ko pridete do avta, se nikar takoj ne odpeljite. V trenutnem stanju predstavljate nevarnost zase in za druge. Nagnite voznikov sedež nazaj in zaspite.

To bo spanec, ki bo tako globok in brez sanj, kot ga že dolgo, dolgo niste imeli. Vse, zaradi česar ste bedeli, zaradi česar ste se premetavali in se zato niste mogli umiriti v vseh brezštevilih predhodnih nočeh, vse to je zdaj varno in globoko zakopano dva metra in pol pod prodrom, ilovico in blatom.

Prebudili se boste čez osem, deset ali dvanajst ur, morda se bo celo že spet stemnilo. Vaši udi so togi in razboleli. Koža, ki vam obdaja lobanjo, je navznoter takšna, kakor da bi kdo skakal po njej.

Speljite. Sledite kolesnicam. Vključite se v promet, ponovno se potopite v svet. Pospešite. Z obema rokama primite volan. Ne odvrčajte pogleda s ceste. Zadihajte globoko in enakomerno.

Zdaj ste svobodni.

Prevod: Amalija Maček